

Sygnatura akt VI Ka 1049/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia **18 listopada 2016** r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach, Wydział VI Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący SSO Marcin Schoenborn

Protokolant Aleksandra Studniarz

przy udziale Wojciecha Czapczyńskiego

Prokuratora Prokuratury Rejonowej w Z.

po rozpoznaniu w dniu 18 listopada 2016 r.

sprawy **A. S. syna M. i H.,**

ur. (...) w B.

oskarżonego z art. 178a§4 kk

na skutek apelacji wniesionych przez oskarżyciela publicznego i obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Zabrze

z dnia 7 lipca 2016 r. sygnatura akt VII K 692/15

na mocy art. 437 kpk, art. 438 kpk, art. 627 kpk w zw. z art. 635 kpk

1. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

- za czyn przypisany oskarżonemu w pkt 1 w miejsce dotychczasowego rozstrzygnięcia o karze na mocy art. 178a § 4 kk wymierza oskarżonemu karę 5 (pięciu) miesięcy pozbawienia wolności,
- w opisie czynu przypisanego oskarżonemu w pkt 2 wskazuje, iż wyrok Sądu Rejonowego w Bytomiu w sprawie o sygn. akt VII K 869/13 wydany został w dniu 6 lutego 2014 r.,
- za czyn przypisany oskarżonemu w pkt 2 w miejsce dotychczasowego rozstrzygnięcia o karze na mocy art. 178a § 4 kk wymierza oskarżonemu karę 5 (pięciu) miesięcy pozbawienia wolności,
- uchyla rozstrzygnięcie o karach łącznych z pkt 3 i na mocy art. 85 § 1 i 2 kk oraz art. 86 § 1 kk łączy orzeczone powyżej kary pozbawienia wolności i wymierza oskarżonemu karę łączną 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności,
- uchyla rozstrzygnięcia z pkt 4 i 5,
- na mocy art. 42 § 2 kk w brzmieniu obowiązującym do 17 maja 2015 r. orzeka wobec oskarżonego za czyn przypisany w pkt 1 zakaz prowadzenia pojazdów mechanicznych na okres lat 4 (czterech),

- na mocy art. 49 § 2 kk w brzmieniu obowiązującym do 17 maja 2015 r. orzeka wobec oskarżonego za czyn przypisany w pkt 1 świadczenie pieniężne na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym i Pomocy Postpenitencjarnej w kwocie 2.000 (dwóch tysięcy) złotych,
- na mocy art. 42 § 3 kk w brzmieniu aktualnie obowiązującym orzeka wobec oskarżonego za czyn przypisany w pkt 2 zakaz prowadzenia pojazdów mechanicznych dożywotnio;
- na mocy art. 43a § 2 kk w brzmieniu aktualnie obowiązującym orzeka wobec oskarżonego za czyn przypisany w pkt 2 świadczenie pieniężne na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym i Pomocy Postpenitencjarnej w kwocie 10.000 (dziesięciu tysięcy) złotych,
- na mocy art. 85 § 1 i 2 kk oraz art. 88 kk w zw. z art. 90 § 2 kk łączy orzeczone powyżej zakazy prowadzenia pojazdów mechanicznych i wymierza oskarżonemu łączny zakaz prowadzenia pojazdów mechanicznych dożywotnio;

2. w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

3. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa wydatki postępowania odwoławczego w kwocie 20 (dwadzieścia) złotych oraz wymierza mu opłatę za obie instancje w wysokości 180 (sto osiemdziesiąt) złotych.

Sygn. akt VI Ka 1049/16

UZASADNIENIE

wyroku Sądu Okręgowego w Gliwicach z dnia 18 listopada 2016 r. sporządzone w całości na wniosek obrońcy

Sąd Rejonowy w Zabrzu rozpoznawał sprawę A. S. oskarżonego o popełnienie dwóch przestępstw z art. 178a § 4 kk, których miał się dopuścić odpowiednio 12 września 2014 r. i 2 października 2015 r.

Wyrokiem z dnia 7 lipca 2016 r. sygn. akt VI K 692/15 w/w sąd uznał oskarżonego za winnego popełnienia zarzucanych mu czynów i za każdy z tych czynów na mocy art. 178a § 4 kk w zw. z art. 37b kk i art. 34 § 1a pkt 2 kk i art. 35 § 3 kk wymierzył mu jednocześnie karę 1 miesiąca pozbawienia wolności oraz karę 10 miesięcy ograniczenia wolności polegającą na obowiązku pozostawania w miejscu stałego pobytu z zastosowaniem systemu dozoru elektronicznego przez 8 godzin dziennie (pkt 1 i 2 wyroku). Dalej na mocy art. 85 § 1 kk oraz art. 86 kk z połączenia w/w kar wymierzył oskarżonemu karę łączną 1 miesiąca pozbawienia wolności oraz 1 roku ograniczenia wolności polegającą na obowiązku pozostawania w miejscu stałego pobytu z zastosowaniem systemu dozoru elektronicznego przez 8 godzin dziennie (pkt 3 wyroku). Z kolei na mocy art. 42 § 2 kk orzekł wobec oskarżonego zakaz prowadzenia pojazdów mechanicznych dożywotnio (pkt 4 wyroku), a na mocy art. 43a § 2 kk świadczenie pieniężne na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym i Pomocy Postpenitencjarnej w kwocie 8.000 złotych (pkt 5 wyroku). W końcu na mocy art. 627 kpk i przepisów ustawy o opłatach w sprawach karnych zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa opłatę w kwocie 300 złotych oraz wydatki w kwocie 70 złotych (pkt 6 wyroku).

Apelację od tego wyroku złożyli Prokurator i obrońca.

Prokurator zaskarżył orzeczenie w całości na niekorzyść oskarżonego zarzucając mu:

4. obrazę przepisów postępowania, która mogła mieć wpływ na treść wyroku, a to:

- art. 413 § 1 pkt 6 kpk poprzez nieprecyzyjne wskazanie zastosowanych przepisów ustawy karnej i niedokładne określenie, który spośród obowiązujących stanów prawnych znajdzie zastosowanie w sytuacji, gdy pomiędzy popełnieniem przez oskarżonego pierwszego z przypisanych mu czynów, a orzekaniem w zakresie konsekwencji

prawnych popełnienia czynu z art. 178a § 4 kk istniały cztery odmienne stany prawne, a pomiędzy popełnieniem drugiego z przypisanych mu czynów istniały dwa stany prawne przewidujące odmienne konsekwencje,

- art. 413 § 2 kpk poprzez jednokrotne orzeczenie wobec oskarżonego zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych oraz świadczenia pieniężnego bez jednoczesnego wskazania, za które z przypisanych przestępstw zostały one orzeczone,
- art. 424 § 1 pkt 2 kpk poprzez niewyjaśnienie w uzasadnieniu wyroku, który ze stanów prawnych został zastosowany jako względniejszy dla oskarżonego i dlaczego,

5. obrazę prawa materialnego, a to:

- art. 34 § 1a kk w zw. z art. 4 ustawy z dnia 11 marca 2016 r. o zmianie ustawy – Kodeks karny oraz ustawy – Kodeks karny wykonawczy poprzez wymierzenie oskarżonemu w ramach sekwencji kar określonej w art. 37b kk kary ograniczenia wolności polegającej na pozostawianiu oskarżonego w miejscu stałego pobytu z zastosowaniem systemu dozoru elektronicznego, podczas gdy w chwili orzekania powyższe przepisy nie pozwalały na wymierzenie kary ograniczenia wolności w tej formie,
- art. 43a § 2 kk poprzez wymierzenie oskarżonemu świadczenia pieniężnego w wysokości 8.000 złotych, podczas gdy treść tego przepisu nakazywała wobec sprawcy czynu z art. 178a § 4 kk wymierzyć ten środek karny w wysokości nie mniejszej niż 10.000 złotych,
- art. 87 § 2 kk poprzez niewskazanie go jako podstawy orzeczenia o karze łącznej w wypadku, gdy za zbiegające się przestępstwa wymierzone zostały kary pozbawienia wolności oraz kary ograniczenia wolności, a następnie obydwie te kary orzeczone zostały jednocześnie w ramach kary łącznej,

6. rażąco niewspółmierność orzeczonych wobec oskarżonego kar polegającą na przecenieniu okoliczności takich, jak wykonywanie przez oskarżonego pracy zawodowej i podjęciu leczenia odwykowego, przy jednoczesnym niedocenieniu niekorzystnych okoliczności, takich jak zachowanie oskarżonego przed i popełnieniu czynu zabronionego, co powoduje, iż orzeczone wobec oskarżonego kary nie spełnią swej funkcji indywidualno-prewencyjnej, jak i ogólnoprewencyjnej.

Z powołaniem się na te zarzuty Prokurator wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez:

- wymierzenie oskarżonemu za pierwszy z przypisanych czynów na mocy art. 178a § 4 kk w brzmieniu ustalonym przed dniem 18 maja 2015 r. kary 6 miesięcy pozbawienia wolności,
- orzeczenie za pierwszy z przypisanych oskarżonemu czynów na mocy art. 42 § 2 kk w brzmieniu ustalonym przed dniem 18 maja 2015 r. zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych na okres 5 lat,
- orzeczenie za pierwszy z przypisanych oskarżonemu czynów na mocy przepisu obowiązującego przed dniem 18 maja 2015 r. świadczenia pieniężnego na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym i Pomocy Postpenitencjarnej w wysokości 2.000 złotych,
- wymierzenie oskarżonemu za drugi z przypisanych czynów na mocy art. 178a § 4 kk w brzmieniu obowiązującym obecnie kary 6 miesięcy pozbawienia wolności,
- orzeczenie za drugi z przypisanych oskarżonemu czynów na mocy art. 42 § 2 kk w brzmieniu obowiązującym obecnie zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych dożywotnio,
- orzeczenie za drugi z przypisanych oskarżonemu czynów na mocy art. 43a § 2 kk w brzmieniu obowiązującym obecnie świadczenia pieniężnego na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym i Pomocy Postpenitencjarnej w wysokości 10.000 złotych,

- orzeczenie wobec oskarżonego na mocy art. 85 § 1 kk i art. 86 § 1 kk kary łącznej 10 miesięcy pozbawienia wolności,
- orzeczenie wobec oskarżonego na mocy art. 85 § 1 kk i art. 86 § 1 kk w zw. z art. 90 § 2 kk łącznego zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych dożywotnio oraz łącznego świadczenia pieniężnego na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym i Pomocy Postpenitencjarnej w wysokości 11.000 złotych.

Z kolei obrońca zaskarżył wyrok na korzyść oskarżonego w części, a mianowicie co do kary i zarzucił mu:

1. naruszenie przepisów prawa procesowego, które miało wpływ na treść orzeczenia, a to art. 413 § 1 pkt 4 kpk w zw. z art. 424 § 2 kpk oraz z art. 53 § 1 – 2 kk i art. 58 § 1 kk polegające na tym, że treść wyroku oraz jego uzasadnienia są wewnętrznie sprzeczne, niekonsekwentne i dowolne, albowiem Sąd I instancji ustalił, iż pozbawienie wolności oskarżonego spowodowały utratę przez niego zatrudnienia, czego w/w sąd chciał mu oszczędzić, a następnie orzekł wobec niego karę 1 miesiąca pozbawienia wolności, która z pewnością spowoduje utratę pracy,
2. rażącą niewspółmierność kary i środków karnych, które zostały zastosowane nieadekwatnie do popełnionych przez oskarżonego czynów, a także niecelowość i niepraktyczność kary pozbawienia wolności.

Stawiając natomiast takie zarzuty obrońca wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku polegającą na wymierzeniu oskarżonemu za każdy z przypisanych czynów kary 10 miesięcy ograniczenia wolności polegającej na obowiązku pozostawania w miejscu stałego pobytu z zastosowaniem systemu dozoru elektronicznego przez 8 godzin dziennie, a w konsekwencji kary łącznej 18 miesięcy ograniczenia wolności polegającej na obowiązku pozostawania w miejscu stałego pobytu z zastosowaniem systemu dozoru elektronicznego przez 8 godzin dziennie. Domagał się również zasądzenia na rzecz oskarżonego kosztów obrony za obie instancje.

Sąd Okręgowy w Gliwicach zważył, co następuje.

Z wywiedzionych środków odwoławczych zasadną okazała się jedynie apelacja oskarżyciela publicznego, choć nie w całości. Nie mniej już tylko uwzględnienie podniesionego w niej zarzutu rażącej niewspółmierności kary skutkujące w ramach korekty zaskarżonego wyroku koniecznością wymierzenia oskarżonemu za przypisane czyny wyłącznie kar pozbawienia wolności, a w konsekwencji wyłącznie tego rodzaju kary łącznej, w zasadzie za niezasadne nakazywało ocenić zarzuty apelacji obrońcy, za pomocą których domagał się on w istocie jedynie złagodzenia wymierzonych oskarżonemu przez Sąd Rejonowy kar jednostkowych i kary łącznej poprzez orzeczenie w ich miejsce wyłącznie kar ograniczenia wolności, tak jednostkowych, jak i kary łącznej. Nie zdawał się natomiast oczekiwać zgodnie z kierunkiem zaskarżenia wynikającym z wywiedzionej przez siebie apelacji zmiany wyroku Sądu I instancji w zakresie rozstrzygnięć o środkach karnych, co tylko potwierdził w wystąpieniu na rozprawie apelacyjnej popierając w tym zakresie apelację oskarżyciela publicznego, choć w uzasadnieniu środka odwoławczego w odniesieniu do orzeczonego świadczenia pieniężnego sugerował, iż przewyższa ono możliwości płatnicze oskarżonego.

Prokurator w pierwszej kolejności wytykał zaskarżonemu wyrokowi daleko idącą formalną niepoprawność wyrażającą się wadliwą (niejasną) jego redakcją w zakresie wskazania zastosowanych przepisów ustawy karnej, wynikającą z tego, że Sąd Rejonowy zdawał się nie dostrzegać zmian w Kodeksie karnym, jakie nastąpiły w dniach 18 maja 2015 r., 1 lipca 2015 r. i 15 kwietnia 2016 r., a dotyczyły przepisów determinujących ocenę dolegliwości represji karnej, jaka winna spotkać sprawcę przestępstwa stypizowanego w art. 178a § 4 kk. W tej perspektywie wypomina Sądowi Rejonowemu, że nie przedstawił w pisemnych motywach zaskarżonego wyroku rozważań dotyczących względności ustawy dla potrzeb zastosowania reguły intertemporalnej z art. 4 § 1 kk, kiedy przypisane oskarżonemu przestępstwa z art. 178a § 4 kk zostały popełnione, pierwsze przed 18 maja 2015 r., kolejne po dniu 1 lipca 2015 r., a przed dniem 15 kwietnia 2016 r., przy czym jednocześnie oskarżyciel publiczny uważa, iż w związku ze zmianami obowiązującymi od 15 kwietnia 2016 r. przepis art. 4 § 1 kk nie może mieć zastosowania, gdyż nie pozwala na to stanowiący względem niego *lex specialis* art. 4 ustawy z dnia 11 marca 2016 r. o zmianie ustawy – Kodeks karny oraz ustawy – Kodeks karny wykonawczy. Naprowadzonych uchybień dotyczyły zarzut obrazy wskazanych przepisów prawa procesowego oraz częściowo zarzut obrazy prawa materialnego.

Wbrew twierdzeniom apelującego Prokuratora zaskarżony wyrok pozwalał jednak zorientować się w zastosowanym przez Sąd Rejonowy stanie prawnym, choć niewątpliwie sąd ten nie wytłumaczył się, dlaczego za względniejsze dla oskarżonego w odniesieniu do obu przypisanych mu czynów uznał w istocie przepisy Kodeksu karnego w brzmieniu obowiązującym od 1 lipca 2015 r. do 14 kwietnia 2016 r.. O tym, że ten właśnie stan prawny zastosował względem obu przypisanych oskarżonemu przestępstw z art. 178a § 4 kk, zapewne kierując się regułą intertemporalną z art. 4 § 1 kk, musiało przesądzać wymierzenie A. S. na podstawie m.in. art. 37b kk i art. 34 § 1a pkt 2 kk i art. 35 § 3 kk tzw. kar mieszanych w postaci jednocześnie orzeczonych kar pozbawienia wolności i kar ograniczenia wolności, przy czym tej ostatniej każdorazowo w postaci obowiązku pozostawania w miejscu stałego pobytu z zastosowaniem systemu dozoru elektronicznego. Przed dniem 1 lipca 2015 r. wymierzenie tych kar nie było w ogóle możliwe, albowiem nie obowiązywał jeszcze choćby art. 37b kk dodany na mocy art. 1 pkt 8 ustawy z dnia 20 lutego 2015 r. o zmianie ustawy - Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2015 r. poz. 396; dalej ustawa z dnia 20 lutego 2015 r.). Natomiast stan prawny obowiązujący od dnia 15 kwietnia 2016 r. nie przewiduje wymierzenia kary ograniczenia wolności polegającej na obowiązku pozostawania w miejscu stałego pobytu z zastosowaniem systemu dozoru elektronicznego, ponieważ z tym dniem na mocy art. 1 ustawy z dnia 11 marca 2016 r. o zmianie ustawy – Kodeks karny oraz ustawy – Kodeks karny wykonawczy (Dz.U. z 2016 r. poz. 428; dalej ustawa z dnia 11 marca 2016 r.) uchylone zostały w ustawie z dnia 6 czerwca 1997 r. - Kodeks karny pkt 2 w art. 34 § 1a i § 3 w art. 35.

Inną kwestią natomiast pozostaje, czy rzeczywiście Sąd Rejonowy, przynajmniej względem czynu oskarżonego popełnionego przed dniem 18 maja 2015 r., prawidłowo za względniejszy uznał w/w stan prawny, skoro jak trafnie zauważył Prokurator, na jego podstawie należało orzec wobec sprawcy przestępstwa z art. 178a § 4 kk obligatoryjne świadczenie pieniężne na mocy art. 43a § 2 kk w wysokości co najmniej 10.000 złotych oraz co do zasady dożywotnio zakaz prowadzenia pojazdów mechanicznych, przy czym na podstawie art. 42 § 3 kk, a nie art. 42 § 2 kk przewidującego wymierzenie jedynie terminowego na czas nie krótszy niż 3 lata zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów albo określonego rodzaju.

Zauważenia wymaga, iż przed dniem 1 lipca 2015 r. wobec sprawcy przestępstwa z art. 178a § 4 kk nie było w ogóle możliwe bez zastosowania instytucji nadzwyczajnego złagodzenia kary wymierzenie innej kary, niż kara pozbawienia wolności w rozmiarze od 3 miesięcy do 5 lat (por. art. 58 § 3 i 4 kk uchylony na mocy art. 1 pkt 25 lit. d ustawy z dnia 20 lutego 2015 r.). Tymczasem Sąd Rejonowy nie uważał za konieczne wymierzenie oskarżonemu za przestępstwo popełnione w dniu 12 września 2014 r. nawet kary 3 miesięcy pozbawienia wolności. Chciał go potraktować łagodniej. W zakresie rozstrzygnięcia o karze umożliwił mu to dopiero Kodeks karny w brzmieniu obowiązującym od 1 lipca 2015 r., choćby właśnie poprzez orzeczenie kary mieszanej na podstawie art. 37b, czy też orzeczenie w miejsce kary pozbawienia wolności wyłącznie kary ograniczenia wolności na mocy art. 37a kk, co zdawał się postulować obecnie apelujący obrońca. Przepisy Kodeksu karnego obowiązujące od 15 kwietnia 2016 r, a więc i w dacie orzekania w instancji pierwszej oraz przed Sądem odwoławczym, nie pozwalały natomiast jedynie na orzeczenie kary ograniczenia wolności w postaci określonej w art. 34 § 1a pkt 2. Kara ta mogła być więc orzeczona z obowiązkiem wykonywania nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne (pkt 1) lub polegać na potrąceniu od 10% do 25% wynagrodzenia za pracę w stosunku miesięcznym na cel społeczny wskazany przez sąd (pkt 4). Prokurator przy tym niezasadnie twierdzi, iż z mocy art. 4 ustawy z dnia 11 marca 2016 r. Sąd Rejonowy nie mógłby sięgnąć po regułę intertemporalną z art. 4 § 1 kk i orzec na podstawie stanu prawnego obowiązującego do 14 kwietnia 2016 r. kary ograniczenia wolności w postaci określonej w art. 34 § 1a pkt 2 kk. Przepis art. 4 ustawy z dnia 11 marca 2016 r. nie może bowiem wyłączać jako *lex specialis* stosowania art. 4 § 1 kk w odniesieniu do zmian w Kodeksie karnym wynikających z przywołanej ustawy nowelizującej tenże akt prawny, kiedy stanowi on przepis intertemporalny odnoszący się do dokonanych tą samą ustawą zmian w Kodeksie karnym wykonawczym. W swej treści nawiązuje przecież wprost do wykonywania kary ograniczenia wolności w postaci określonej w art. 34 § 1a pkt 2 kk, tak prawomocnie orzeczonej i odbywanej przed dniem 15 kwietnia 2016 r., jak i jedynie orzeczonej, choćby nieprawomocnie, przed tą datą, wskazując, że do jej wykonywania po dniu 14 kwietnia 2016 r. stosuje się przepisy dotychczasowe, a zatem przepisy Kodeksu karnego wykonawczego w brzmieniu obowiązującym do 14 kwietnia 2016 r.. Tego rodzaju regulacja była zaś konieczna w związku z tym, iż od dnia 15 kwietnia 2016 r. Kodeks karny wykonawczy nie zawiera przepisów dotyczących wykonywania kary ograniczenia wolności polegającej na obowiązku pozostawania

w miejscu stałego pobytu lub w innym wyznaczonym miejscu, z zastosowaniem dozoru elektronicznego. Bez owego przepisu przejściowego wykonywanie kary ograniczenia wolności w postaci określonej w art. 34 § 1a pkt 2 kk od dnia 15 kwietnia 2016 r. nie byłoby bowiem możliwe. Z kolei fakt, iż art. 4 ustawy z dnia 11 marca 2016 r. nie odnosi do sytuacji, w której po dniu 14 kwietnia 2016 r. orzeczona zostałaby taka właśnie kara, nie może oznaczać, iż przepis ten wyłączał możliwość jej wymierzenia właśnie z zastosowaniem art. 4 § 1 kk, a więc na podstawie ogólnej reguły intertemporalnej obowiązującej na gruncie prawa karnego materialnego. Z tej przyczyny przepis art. 4 ustawy z dnia 11 marca 2016 r. należy bowiem interpretować z zastosowaniem rozumowania a fortiori w ten sposób, iż skoro ma zastosowanie do kar orzeczonych, choćby nieprawomocnie przed dniem 15 kwietnia 2016 r., a więc również wykonalnych dopiero po tej dacie, to tym bardziej musi mieć zastosowanie do kar orzeczonych po dniu 14 kwietnia 2016 r., kiedy po tej dacie również one uzyskują dopiero przymiot prawomocności i wykonalności.

Dalsze rozważania w zakresie ewentualnej względności ustawy poprzednio obowiązującej względem tej obowiązującej od dnia 15 kwietnia 2016 r., a więc w dacie orzekania w sprawie w obu instancjach, uzależnione musiały być jednak od rozpoznania apelacji Prokuratora w zakresie podniesionego w niej zarzutu rażącej niewspółmierności kary, z którym powiązane było oczekiwanie tego skarżącego wymierzenia oskarżonemu za oba przypisane przestępstwa kar pozbawienia wolności w rozmiarze mieszczącym się w granicach ustawowego zagrożenia tą karą przewidzianego w art. 178a § 4 kk. Niewątpliwie jego uwzględnienie skutkowałoby, że akurat w odniesieniu do czynu popełnionego w dniu 12 września 2014 r. jako względniejszy zgodnie z regułą intertemporalną z art. 4 § 1 kk powinien mieć zastosowanie stan prawny obowiązujący do 17 maja 2015 r.. Na jego podstawie wobec oskarżonego orzeczonym musiałyby zostać bowiem obligatoryjnie zakaz prowadzenia pojazdów odniesiony przynajmniej do określonego rodzaju i to jedynie na okres od 1 roku do 10 lat (por. art. 42 § 2 kk w zw. z art. 43 § 1 kk) oraz możliwym byłoby fakultatywne orzeczenie świadczenia pieniężnego w wysokości do 60.000 złotych (art. 49 § 2 kk), podczas gdy już według stanu prawnego obowiązującego od 18 maja 2015 r. względnie obligatoryjnym byłoby orzeczenie na mocy art. 42 § 3 kk dożywotniego zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych (odstąpienie na rzecz zakazu terminowego z art. 42 § 2 kk w zw. z art. 43 § 1 kk na okres od 3 lat do 15 lat tylko, gdyby zachodził wyjątkowy wypadek, uzasadniony szczególnymi okolicznościami) oraz koniecznym byłoby orzeczenie również świadczenia pieniężnego i to w wysokości od 10.000 złotych do 60.000 złotych (art. 49 § 2 kk). W stanie prawnym obowiązującym od dnia 1 lipca 2015 r. zmianie uległa natomiast jedynie podstawa prawna świadczenia pieniężnego orzeczanego we wskazanym wyżej przedziale (art. 43a § 2 kk). Wymierzenie natomiast oskarżonemu za przestępstwo popełnione w dniu 2 października 2015 r. kary pozbawienia wolności w granicach ustawowego zagrożenia tą karą przewidzianego w art. 178a § 4 kk, który to przepis w niezmienionej postaci obowiązuje przecież od 1 lipca 2010 r., nie dawałoby natomiast żadnych podstaw do zastosowania reguły intertemporalnej z art. 4 § 1 kk, skoro przepisy pozostające wówczas w kręgu zastosowania obowiązywały w czasie popełnienia tego czynu i nie uległy zmianie od dnia 15 kwietnia 2016 r..

Jak już wyżej zostało wspomniane, Sąd odwoławczy za trafne uznał przekonanie oskarżyciela publicznego, iż wymierzenie oskarżonemu za każdy z przypisanych czynów, jedynie kar mieszanych przewidzianych w art. 37b kk, skutkowało jego rażąco łagodnym potraktowaniem. Tym bardziej więc za kary niewspółmiernie łagodne uchodzić musiałyby postulowane przez obrońcę kary ograniczenia wolności orzeczone z zastosowaniem art. 37a kk.

Nie mniej Sąd Rejonowy nie popadł w sprzeczność wymierzając oskarżonemu w ramach kar mieszanych, jednostkowych i kary łącznej, kar pozbawienia wolności, które miałyby skutkować miesięcznym pobytem A. S. w warunkach izolacji więziennej. Uznał bowiem jedynie, iż dłuższa izolacja oskarżonego nie jest celową, właśnie ze względu na dostrzeganą stabilizację jego sytuacji życiowej w postaci posiadania zajęcia zarobkowego oraz odbycia ze spodziewanym pozytywnym rezultatem terapii odwykowej. Stąd w ramach sędziowskiego wymiaru kary zdecydował się na kary mieszane, których element w postaci kary pozbawienia wolności orzeczonej każdorazowo w minimalnym rozmiarze, miał wywołać wobec oskarżonego efekt odstrasżający, uzmysławiający mu jednocześnie dosadnie konieczność zmiany dotychczasowej postawy życiowej, wedle której kierowanie pojazdem mechanicznym w stanie nietrzeźwości był w stanie sobie usprawiedliwiać tym, iż jest osobą uzależnioną od alkoholu. Komponent w postaci kary ograniczenia wolności miał zaś zapewne w zamierzeniu Sądu I instancji utrwalić w oskarżonym pozytywne efekty szoku związanego z krótkotrwałym pobytem w więzieniu. Miesięcznego pobytu w izolacji nie sposób

natomiast rzeczywiście uważać za okoliczność, z powodu której oskarżony na pewno musiałby stracić pracę. W tym aspekcie za chybione potraktować należało wszelkie wywody obrońcy mające wskazywać na niecelowość wymierzenia oskarżonemu miesięcznej kary pozbawienia wolności. W istocie związane były jedynie z warunkami i kosztami pobytu oskarżonego przez ten czas w zakładzie karnym.

Jednocześnie, w przeciwieństwie do Prokuratora, obrońca nie dostrzegał, albo nie doceniał okoliczności, które mocno niekorzystnie świadczyły o oskarżonym i przemawiały za koniecznością wymierzenia mu kar pozbawienia wolności w granicach przewidzianych w art. 178a § 4 kk.

Podkreślenia wymaga, iż oskarżony został skazany nie tylko za dwukrotne, w odstępie niemal 13 miesięcy, kierowanie samochodem osobowym po drodze publicznej w stanie nietrzeźwości sięgającym odpowiednio 0,43 mg/l i 0,37 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu, i to warunkach swoistej recydywy, bowiem będąc już wcześniej skazanym za czyn z art. 178a § 1 kk, ale również każdorazowo za niestosowanie się do orzeczonego przez sąd zakazu prowadzenia tego rodzaju pojazdów. Usprawiedliwieniem dla lekceważenia wyroku sądu zakazującego oskarżonemu kierowania samochodem nie mogło być natomiast w najmniejszym stopniu uzależnienie oskarżonego od alkoholu. Zgodzić się też trzeba z oskarżycielem, iż również dla kierowania pojazdem mechanicznym owo uzależnienie nie mogło być jakimkolwiek wytłumaczeniem, kiedy w sprawie nie ujawniły się żadne okoliczności, które właśnie z powodu wskazanego problemu zdrowotnego nie pozwalały oskarżonemu rozeznąć własnego zachowania oraz zapanować nad nim i nie pozwalały mu powstrzymać się nie tylko przed złamaniem obowiązującego każdego kierującego z mocy art. 45 ust. 1 pkt 1 prawa o ruchu drogowym nakazu trzeźwości, ale również niezastosowaniem się do zakazu wynikającego z orzeczenia sądowego (vide: wnioski opinii sądowno-psychiatrycznych). Z okoliczności sprawy wynikało natomiast, iż oskarżony świadomy uzależnienia, miast z nim walczyć, nie tylko odurzał się alkoholem, ale również będąc jeszcze pod znacznym jego wpływem, skutkującym każdorazowo stwierdzeniem stanu nietrzeźwości, dla swej wygody siadał za kółkiem, mimo że nie powinien był tego czynić już tylko dlatego, że sąd mu tego na pewien czas zakazał. Po tym, jak 12 września 2014 r. został na tym przyłapany, za niewiele ponad roku, znalazł się ponownie w identycznej sytuacji. Jednocześnie leczenie odwykowe podjął dopiero po popełnieniu drugiego z przypisanych czynów i to też dopiero początkiem 2016 r. (k. 68-93). Oczywiście fakt ten należy docenić, również w kontekście udziału w dalszej terapii (k. 165-168), nie mniej z przyczyn wyżej wskazanych nie sposób go przeceniać, podobnie jak posiadania przez oskarżonego zajęcia zarobkowego, właśnie z powodu obowiązków wiążących się z którym przez uzależnienie od alkoholu nie widział przeszkód, by zarówno kierować samochodem w stanie nietrzeźwości, jak też nie stosować się w ten sposób do obowiązującego sądowego zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych. Inaczej rzecz ujmując, praca nie tylko go nie powstrzymała przed popełnieniem przypisanych czynów, co wręcz stanowiła asumpt, aby się ich dopuścił. Oczywiście w powiązaniu z rozpoczętym i kontynuowanym leczeniem odwykowym obecnie pozwala pozytywniej spojrzeć na przyszłe zachowanie oskarżonego, ale przede wszystkim jednak w tym aspekcie, iż będzie się zapewne starał wystrzegać kierowania pojazdem mechanicznym w ruchu lądowym w stanie nietrzeźwości. Nie można mieć natomiast do oskarżonego zaufania, iż bez odpowiednio dolegliwej kary będzie stosował się do orzeczonego przez sąd zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych. Zauważenia wymaga, iż w przeszłości był również skazany za przestępstwo kwalifikowane wyłącznie z art. 244 kk. Wówczas orzeczona kara 12 miesięcy ograniczenia wolności w postaci wykonywania nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne, którą wykonał 26 marca 2012 r., nie powstrzymała go przed popełnieniem w dniu 9 października 2013 r. przestępstwa z art. 178a § 1 kk i art. 244 kk w zw. z art. 11 § 2 kk. Za ten z kolei czyn został skazany w lutym 2014 r. na karę 1 roku pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na trzyletni okres próby i został orzeczony wobec niego zakaz prowadzenia pojazdów mechanicznych wszelkiego rodzaju na okres 3 lat. Już zaś po sześciu miesiącach popełnił natomiast pierwsze z przypisanych mu przestępstw w niniejszej sprawie, przy czym złapany na gorącym uczynku jego popełnienia podszył się pod cudze osobowe. Potem przez przeszło rok nie podjął walki z nałogiem i kolejny raz popełnił przestępstwo z art. 178a § 4 kk.

Rzeczywiście więc Sąd Rejonowy nie uwzględnił należycie, iż na wymiar kary wpływ ma nie tylko zachowanie sprawcy po popełnieniu przestępstwa, ale również wcześniejszy jego sposób życia. Ten zaś o oskarżonym mocno negatywnie świadczył.

Poza tym słusznie zauważył oskarżyciel, że kara ma nie tylko oddziaływać na oskarżonego, ale również ma kształtować świadomość prawną społeczeństwa. Zatem ma stanowić czytelny sygnał dla tych wszystkich, którzy skorzy byliby naśladować czyny oskarżonego, iż identyczne lub podobne im zachowania nie będą pobłażane, lecz z całą surowością napiętnowane poprzez system represji karnej. Nie może być w tym kontekście pomijana w szczególności nagminność tego rodzaju zachowań i łatwość, z jaką obecnie mogą być popełnione, w dobie łatwego dostępu do pojazdów mechanicznych, na których posiadanie stać dzisiaj niemal każdego dorosłego pracującego człowieka.

Uwzględniając powyższe, jak też mając na względzie stopień społecznej szkodliwości przypisanych oskarżonemu czynów oraz stopień jego zawinienia, Sąd Okręgowy doszedł do wniosku, że za kary sprawiedliwe i wystarczające dla osiągnięcia celów ogólnie i indywidualnoprzewencyjnych uchodzić powinny kary po 5 miesięcy pozbawienia wolności, a więc minimalnie niższe od postulowanych przez apelującego na niekorzyść. Ich jednakowy rozmiar wynikał mimo wszystko z nieco innych okoliczności popełnienia poszczególnych czynów, przy pełnym przekonaniu, że co do zasady za czyn później popełniony oskarżony powinien zostać przynajmniej nieco surowiej potraktowany. Drugiego z przypisanych przestępstw, będącego w sumie czwartym popełnionym przez oskarżonego godzącym w powagę orzeczeń sądowych, a trzecim w bezpieczeństwo ruchu lądowego, dopuścił się jednak znajdując się pod mniejszym wpływem alkoholu.

Dlatego w ramach korekty zaskarżonego wyroku, już tylko na mocy art. 178a § 4 kk, którego brzmienie jest aktualne po dziś dzień od 1 lipca 2010 r., kiedy ten przepis został dodany do Kodeksu karnego, za każde z przypisanych przestępstw wymierzona została oskarżonemu kara 5 miesięcy pozbawienia wolności.

Oczywiście z tego rodzaju rozstrzygnięć nie wynikały wprost, bo nie mogły, okoliczności wskazujące na zastosowany stan prawny. W każdym bądź razie nie byłoby prawidłowym dookreślać zgodnie z wnioskami apelacji Prokuratora, iż art. 178a § 4 kk stosowanym był w różnym brzmieniu, kiedy od samego początku ma on jednakową treść.

O tym, jaki stan prawny względem poszczególnych czynów został zastosowany, wynikać będzie z kolejnych zmian zaskarżonego wyroku, które okazały się nieodzowne z powodu uchybień zasadnie wytkniętych w apelacji Prokuratora.

Oczywiście z przyczyn powyżej naprowadzonych należało przyjąć, iż zgodnie z regułą intertemporalną z art. 4 § 1 kk do czynu popełnionego w dniu 12 września 2014 r. stosowanym być winien stan prawny obowiązujący do 17 maja 2015 r. jako względniejszy dla oskarżonego od stanu prawnego wynikającego ze zmian w Kodeksie karnym dokonanych z dniem 18 maja 2015 r., 1 lipca 2015 r. i 15 kwietnia 2016 r... Natomiast co do czynu popełnionego w dniu 2 października 2015 r. należało orzekać na podstawie aktualnego stanu prawnego.

Trafnie wypomniał Prokurator wadliwość rozstrzygnięć o środkach karnych. Sąd Rejonowy orzekł w związku ze skazaniem za dwa przestępstwa z art. 178a § 4 kk jeden zakaz prowadzenia pojazdów mechanicznych i jedno świadczenie pieniężne, podczas gdy zgodnie z art. 413 § 2 pkt 2 kpk jeśli decydował się na ich orzeczenie np. dlatego, iż przepis prawa materialnego obligował do tego, winien był to uczynić w związku z przypisaniem A. S. popełnienia konkretnego przestępstwa (por. również wyrok SN z 2 grudnia 2005 r., V KK 133/05, OSNwSK 2005/1/2324).

Stosując więc właściwy stan prawny do każdego z przypisanych oskarżonemu przestępstw, należało wskazać, że za czyn popełniony w dniu 12 września 2014 r. obligatoryjnie winien być orzeczony na mocy art. 42 § 2 kk w jego brzmieniu obowiązującym do 17 maja 2015 r. zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów lub pojazdów określonego rodzaju na okres od 1 roku do 10 lat, a fakultatywnie na mocy art. 49 § 2 kk w brzmieniu obowiązującym do 17 maja 2015 r. świadczenie pieniężne na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym i Pomocy Postpenitencjarnej w wysokości do 60.000 złotych.

Sąd Okręgowy niemalże zgodził się z Prokuratorem, czemu nie oponował też ostatecznie obrońca i za ten czyn oskarżonemu wymierzył na wskazanej podstawie prawnej zakaz prowadzenia pojazdów mechanicznych na okres 4 lat. Jest on adekwatny do stopnia społecznej szkodliwości tego przestępstwa, uwzględnia należyte wcześniejszą karalność oskarżonego, w tym nieskuteczność 3 letniego zakazu prowadzenia pojazdów orzeczonego za przestępstwo z art. 178a § 1 kk i art. 244 kk w zw. z art. 11 § 2 kk popełnione pod wpływem alkoholu w zbliżonym stężeniu. Kolejny tego

rodzaju środek karny orzeczony za czyn popełniony po około 6 miesiącach od skazania za w/w przestępstwo musiał być bowiem dolegliwszy od poprzednio wymierzonego.

W pełni na aprobatę zasługiwał natomiast postulat oskarżyciela orzeczenia wobec oskarżonego fakultatywnego świadczenia pieniężnego w kwocie 2.000 złotych. Za czyn popełniony 9 października 2013 r. taki środek nie został orzeczony i nie minął rok, jak oskarżony popełnił ponownie identyczne przestępstwo, kwalifikowane jedynie inaczej. Brak realnej dolegliwości natury finansowej nie podziałał zatem na oskarżonego motywująco. Kwota 2.000 złotych nie należy zaś do wygórowanych. Musi też uchodzić za pozostającą w granicach możliwości płatniczych oskarżonego, deklarującego przecież, że od wielu lat posiada zajęcie zarobkowe. Poza tym świadczenie pieniężne orzekane za czyn z art. 178a kk powinno stanowić istotną pomoc dla tych, którzy są ofiarami nietrzeźwych kierujących.

Jeśli chodzi o czyn popełniony przez oskarżonego w dniu 2 października 2015 r., wedle aktualnego stanu prawnego należało rozstrzygnąć, czy orzec na mocy art. 42 § 3 kk dożywotni zakaz prowadzenia pojazdów mechanicznych, czy też poprzestać na orzeczeniu zakazu terminowego na okres od 3 do 15 lat na podstawie art. 42 § 2 kk. Ta druga ewentualność, jak już wyżej wskazano uzależniona była od tego, czy zachodził wyjątkowy wypadek, uzasadniony szczególnymi okolicznościami. Niczego takiego jednak nie sposób było stwierdzić wobec osoby, która po raz trzeci kierowała pojazdem mechanicznym w stanie nietrzeźwości po drodze publicznej, a do tego czasu z wcześniej popełnionych czynów nie wyciągnęła w istocie żadnych wniosków na przyszłość. W konsekwencji nie pozostało Sądowi Okręgowemu nic innego, jak orzec na mocy art. 42 § 3 kk w aktualnym jego brzmieniu zakaz prowadzenia pojazdów mechanicznych dożywotnio. Tu wspomnieć trzeba, że nie mógł mieć zastosowania art. 42 § 4 kk już tylko dlatego, że oskarżony wcześniej nie był skazany w warunkach art. 42 § 3 kk w jego brzmieniu obowiązującym od 18 maja 2015 r.. Dopiero bowiem od tego momentu skazanie za przestępstwo z art. 178a § 4 kk stanowiło podstawę orzeczenia dożywotniego zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych na podstawie art. 42 § 3 kk. Tymczasem, nawet jeśli przyjąć, że skazanie oskarżonego za przestępstwo popełnione w dniu 9 października 2013 r. kwalifikowane z art. 178a § 1 kk i art. 244 kk w zw. z art. 11 § 2 kk stanowiło w istocie skazanie za przestępstwo z art. 178a § 4 kk, co może jednak budzić wątpliwości, pamiętać należy, że nastąpiło to przed dniem 18 maja 2015 r.. Skazanie oskarżonego wyrokiem Sądu Rejonowego w Bytomiu z dnia 6 lutego 2014 r. w sprawie VIII K 869/13 nie może być zatem traktowane jako skazanie w warunkach określonych w art. 42 § 3 kk właśnie z tego względu, że w dacie, gdy wspomniany wyrok zapadał i uprawomocniał się, przepis art. 42 § 3 kk w swej dyspozycji nie uwzględniał popełnienia przestępstwa z art. 178a § 4 kk. Wówczas nie było to więc skazanie w warunkach art. 42 § 3 kk w jego aktualnym brzmieniu. Przepis art. 42 § 4 kk dla swego zastosowania wymaga natomiast ponownego skazania osoby prowadzącej pojazd mechaniczny w warunkach określonych w art. 42 § 3 kk. Tym samym obecnie nie możemy mówić o oskarżonym jako osobie prowadzącej pojazd mechaniczny uprzednio skazanej w warunkach określonych w art. 42 § 3 kk.

Orzeczenie natomiast wobec oskarżonego świadczenia pieniężnego na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym i Pomocy Postpenitencjarnej we wnioskowanej przez Prokuratora wysokości 10.000 złotych było obligatoryjne z mocy art. 43a § 2 kk, który obowiązuje od 1 lipca 2015 r. i w swej treści odpowiada przepisowi art. 49 § 2 kk w jego brzmieniu obowiązującym od 18 maja 2015 r. do 30 czerwca 2015 r.

Oczywiście rację miał również oskarżyciel, gdy domagał się orzeczenia nowej kary łącznej i łącznego zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych. Nie było przy tym przeszkód, by tego rodzaju rozstrzygnięcia oprzeć na aktualnym stanie prawnym.

Orzeczenie kary łącznej nakazywał art. 85 § 1 kk, a jej podstawą były z mocy art. 85 § 2 kk wymierzone oskarżonemu kary jednostkowe. Zgodnie z art. 86 § 1 kk musiała być orzeczona od najwyższej z łączonych kar do ich sumy, a więc od 5 miesięcy do 10 miesięcy pozbawienia wolności. Sąd Okręgowy zdecydował się orzec karę łączną 8 miesięcy pozbawienia wolności. W odpowiednim stopniu uwzględnia bowiem relacje przedmiotowo-podmiotowe zachodzące pomiędzy przypisanymi oskarżonemu czynami. Te wcale nie były takie bliskie, skoro czyny te rozdzielał okres przeszło roku. Poza tym za ukształtowaniem kary łącznej w rozmiarze bliższym sumie kar przemawiał wzgląd na cele kary. Popełnianie kolejnych przestępstw nie może przecież skutkować łagodniejszym traktowaniem przy wymiarze kary łącznej.

Orzeczenie łącznego zakazu wynikało natomiast z odpowiedniego stosowania na mocy art. 90 § 2 kk przepisów o karze łącznej (por. również wyrok SN z 2 grudnia 2005 r., V KK 133/05, OSNwSK 2005/1/2324), w szczególności art. 85 § 1 i 2 kk. Jego dożywotni wymiar nie mógł jednak być determinowany odpowiednio stosowanym art. 86 § 1 kk, który przewiduje łączenie kar, które ze względu na swój rozmiar pozwalają na orzeczenie kary łącznej w wysokości mieszczącej się w przedziale od najwyższej z łączonych kar do ich sumy. Tymczasem tego mechanizmu nie sposób zastosować do łączenia dożywotniego zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych z takim zakazem orzeczonym terminowo. Należało zatem zastosować odpowiednio przepis art. 88 kk, który określa, jak łączyć kary pozbawienia wolności, gdy najsurowszą jest kara 25 lat pozbawienia wolności lub dożywotniego pozbawienia wolności. Wówczas orzeka się karę w rozmiarze kary najsurowszej na zasadzie absorpcji. Oznaczało to konieczność wymierzenia łącznego zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych dożywotnio.

Nie miał natomiast racji Prokurator domagając się orzeczenia łącznego świadczenia pieniężnego. Sprzeciwiał się temu art. 90 § 2 kk, który nakazuje odpowiednie stosowanie przepisów o karze łącznej jedynie do wypadków, gdy za zbiegające się przestępstwa orzeczone zostały pozbawienia praw publicznych, zakazy lub obowiązki tego samego rodzaju. Do świadczenia pieniężnego stosuje się zatem art. 90 § 1 kk, który stanowi, że środki karne, przepadek, środki kompensacyjne, środki zabezpieczające oraz dozór stosuje się, chociażby orzeczono je tylko co do jednego ze zbiegających się przestępstw. Pozwala to twierdzić, że art. 90 § 1 kk wyraża zasadę kumulatywnego stosowania niepodlegających łączeniu świadczeń pieniężnych w wypadku orzeczenia kary łącznej za pozostające w zbiegu przestępstwa, co oznacza, że będą one stosowane obok orzeczonej kary łącznej na podstawie rozstrzygnięć jednostkowych.

Orzeczenie kary łącznej pozbawienia wolności bezprzedmiotowym z kolei czyniło podniesiony w apelacji Prokuratora zarzut obrazy art. 87 § 2 kk.

W granicach zaskarżenia i podniesionych zarzutów determinowanych apelacją Prokuratora Sąd Okręgowy uznał za konieczne wyeliminowanie dostrzeżonego z urzędu jeszcze jednego uchybienia. Mianowicie w zakresie rozstrzygnięcia o winie co do czynu popełnionego w dniu 2 października 2015 r. Sąd Rejonowy w ślad za oskarżeniem z obrazą art. 413 § 2 pkt 1 kpk mającą wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia nieprawidłowo przyjął w opisie tego przestępstwa, iż wyrok Sądu Rejonowego w Bytomiu w sprawie VIII K 869/13 zapadł w dniu 27 lutego 2014 r., podczas gdy nie może budzić wątpliwości, tak wedle zalegających w aktach odpisów tego orzeczenia, jak i danych z Kartoteki Karnej Krajowego Rejestru Karnego, że wydany został w dniu 6 lutego 2014 r., a od dnia 27 lutego 2014 r. jest on jedynie prawomocny. Nie dziwiło zatem, iż w opisie przypisanego oskarżonemu czynu popełnionego w dniu 12 września 2014 r. okoliczność ta została prawidłowo uwzględniona.

Nie znajdując natomiast już innych uchybień, niż te, które doprowadziły do przedstawionych wyżej zmian zaskarżonego wyroku, w szczególności tych podlegających uwzględnieniu niezależnie od kierunku i granic zaskarżenia orzeczenia i ich wpływu na jego treść, Sąd odwoławczy w pozostałej części utrzymał go w mocy.

Uwzględnienie w znacznej mierze apelacji Prokuratora skutkujące zmianą zaskarżonego wyroku na niekorzyść oskarżonego nakazywało na mocy 627 kpk odpowiednio stosowanego na podstawie art. 635 kpk obciążyć A. S., wobec którego zapadł wyrok skazujący, kosztami sądowymi postępowania odwoławczego, w tym opłatą za obie instancje w wysokości adekwatnej dla wymierzonej mu ostatecznie kary łącznej 8 miesięcy pozbawienia wolności.